

[Statsministeren.]

Italien, f. eks. på egentligt underudviklede lande, hvor det ikke er lønnen, der er det store problem, men som alligevel ikke kan klare konkurrencen. Der er altså grundlag for med udgangspunkt i det, hr. Knud Jespersen og hr. Gert Petersen har sagt her, at understrege, at det er for ensidigt at rette blikket alene mod lønnen. Alligevel må jeg sige, at der er en udvikling i øjeblikket, hvor det drejer sig om ikke at spænde buen for hårdt, for så kan strengen meget let sprænges. Det er bl. a. derfor, regeringen klart og utvetydigt går ind for en fornuftig og velbegrunnet indkomstpølitik, således at vi netop ikke spænder buen mere, end den nuværende og den kommende tids økonomiske udvikling tillader det.

Der har været talt om årsagerne til den krise, vi står i, og jeg tror, det blev sagt fra hr. Knud Jespersens side, at oliekrisen jo slet ikke var den egentlige årsag til, at vi kom i den krise. Jeg tror, at vi historisk kan dokumentere en ganske nøje sammenhæng imellem den stærke prisstigning på olien og også andre råvarer og dette, at vi fik krisen, men jeg er egentlig også af den opfattelse, at det kapitalistiske samfund i høj grad har indbygget nogle svagheder, nemlig den, at det er meget svært at undgå økonomiske kriser, depression og inflation, og hvad nu alle disse „-sioner“ hedder; det er noget, vi ofte vender tilbage til. Jeg har den opfattelse, at kun dér, hvor der gøres en stærk samfundsmæssig indsats, altså hvor der er politiske organer, et folketing, et parlament, der siger, at samfundet har et medansvar for beskæftigelsen, kun dér er der håb og muligheder for at modvirke de negative sider, som det nuværende system ganske givet også har, selv om det også har de positive sider, at det er et samfund, der har dannet grundlag for, at vi har kunnet øge vores produktion og vor levestandard ganske stærkt og stærkere, end det har været tilfældet i ganske mange dele af verden.

Hr. Johan Philipsen har jeg ingen kommentarer til. Hr. Johan Philipsens indlæg var på næsten alle punkter i overensstemmelse med regeringens politik, og det er ikke, fordi regeringen, som det så dramatisk hed fra hr. Knud Jespersens side, bøjer sig for venstre eller gør, som venstre siger, men det er, fordi venstre og socialdemokratiet i

hvert fald på væsentlige områder — med nøje og besvær, men dog på væsentlige områder — har fundet frem til fælles løsninger af de problemer, vi har stået over for.

Hr. Bach fra fremskridtspartiet stillede 6 punkter op, 6 metoder, som skulle bruges til at bekæmpe arbejdsløsheden. Når man ser disse seks punkter, metoder, midler igennem, opdager man hurtigt, at de egentlig slet ikke indeholder nogen soleklare midler, man bringer i anvendelse, men er nogle smukke og måske rigtige målsætninger, man stiller op. Det første er, at det offentlige bare skal smide flere ud i arbejdsløshed, derved løser vi arbejdsløshedsproblemet. Det er en fuldkommen tåbelig påstand, men den køres frem, og den køres frem ikke bare i en situation, hvor vi har fuld beskæftigelse, for dér kunne den måske et lille stykke ad vejen have sin berettigelse, men i en situation, hvor vi har 100.000 arbejdsløse, og er derfor simpelt hen tåbelig.

Det andet punkt er, at man bare skal lave en skattelettelse. I en stærkt depressiv situation eller i en situation med en stærk arbejdsløshed som den, vi har kendt det sidste halvandet års tid, er det klart, at skattelettelse kan være et middel, der midlertidigt kan fremme beskæftigelsen, og det var det, regeringen i samarbejde med 4 andre partier gennemførte, da vi lavede den midlertidige momsnedsettelse. Men også her er det nødvendigt at sige: det er begrænsede muligheder, der findes ad den vej, men de kan være rigtige i en bestemt periode, hvor man skal gøre en ekstra indsats for at modvirke en ellers katastrofal udvikling.

Jeg skal ikke komme ind på de andre ting, for de fleste af disse argumenter er temmelig dårligt underbyggede, og jeg vil kun slutte med at henvise til det, som hr. Bach også sagde, nemlig: vi ved vel, at det, vi her foreslår, ikke vil løse alle beskæftigelsesproblemerne. Ja, det skal jeg sandelig love for det ikke vil.

Jeg vil derimod kommentere en bemærkning om en plantør, som ikke kunne få den fornødne arbejdskraft i en situation, hvor vi siger vi har arbejdsløshed. Jeg skal ikke gå ind på en diskussion om den pågældende plantør og de unge mennesker, som sagde ja til arbejdet, men alligevel ikke mødte op. Historierne i den retning er jo mangfoldige, men det, det drejer sig om for os politikere,